

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Pavla Molka (soudce zpravodaj) a soudců Petra Mikeše a Kateřiny Kopečkové v právní věci žalobkyně: **A. T.**, zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 23, Praha 2, proti žalovanému: **Úřad městské části Praha 12**, se sídlem Generála Šišky 2375/6, Praha 4, na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu spočívajícím ve sdělení k oznámení záměru započít s užíváním stavby ze dne 11. 7. 2024, zn. OVY/31455/2024/Ve, č. j. P 12 35932/2024 OVY, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) Ing. J. Z. a II) P. Z., zast. Ing. J. Z., obecným zmocněncem, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2025, č. j. 9 A 103/2024-91,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- IV.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V posuzované věci je sporná otázka možného nezákonného zásahu stavebního úřadu spočívajícího ve vydání sdělení umožňujícího započít s užíváním stavby, dle žalobkyně nedokončené, která sousedí s nemovitostí žalobkyně, do jejíchž práv mělo být zasaženo.

[2] Žalovaný vydal dne 11. 7. 2024 sdělení k oznámení záměru započít užívání stavby rodinného domu (dále jen „sdělení žalovaného“) osob zúčastněných na řízení (dále též „OZNŘ“). Reagoval tím na jejich podání ze dne 14. 6. 2024, kterým žalovanému ohlásily dokončení stavby. Žalobkyně se proti vydání sdělení žalovaného bránila u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Ten její žalobu na ochranu před nezákonným zásahem v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[3] Městský soud se nejprve zabýval podmínkami procesní legitimace pro podání zásahové žaloby. Konstatoval splnění všech formálních podmínek. Dle něj nebylo možné jednoznačně vyloučit, že šlo o nezákonný zásah. Jednání spočívající ve vydání sdělení bylo přičitatelné žalovanému a současně není rozhodnutím ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V rámci věcného přezkumu žaloby vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) stanovující základní podmínky, které musejí být splněny pro poskytnutí soudní ochrany před nezákonným zásahem. Odkázal na rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2008, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, dle něhož musí být žalobce 1) přímo 2) zkrácen na svých právech 3) nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, které 4) nejsou rozhodnutím, a které 5) byly zaměřeny přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo.

[4] Městský soud uvedl, že žalobkyně byla aktivní účastnicí stavebního řízení. První podmínku považoval za splněnou, jelikož postup správního orgánu byl způsobilý *přímo* zkrátit veřejná subjektivní práva žalobkyně, jakožto vlastnice sousedícího pozemku. Městský soud následně ve vztahu k druhé podmínce poukázal na judikaturu NSS, dle níž je možné brojit zásahovou žalobou proti záznamu o ověření splnění podmínek užívání stavby (sdělení žalovaného) ve smyslu § 120 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon 2017“). Následně předesťel několik dřívějších zákonných režimů oznamování dokončení stavby a započetí s jejím užíváním. Poznamenal, že zákonná úprava se od počátku řízení o dodatečném povolení stavby značně proměnila. OZNŘ toto řízení zahájily žádostí z roku 2013. Skončeno bylo vydáním rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) ze dne 3. 6. 2024, kterým zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí o dodatečném povolení stavby OZNŘ. Nynější řízení se vedlo dle procesní úpravy stavebního zákona 2017.

[5] Následný postup, v němž žalovaný vydal své sdělení, nebyl dle městského soudu veden v režimu právní úpravy předpokládající jakýkoliv akt stavebního úřadu podmiňující zahájení užívání stavby. Dokončení stavby tudíž nebylo spojeno s žádným formálním úkonem stavebního úřadu. Žalovaný však ve svém sdělení používal terminologii, která odpovídala úpravě stavebního zákona 2017. Ta však již na postup žalovaného nedopadala. Úkony žalovaného v reakci na ohlášení dokončení stavby OZNŘ ze dne 14. 6. 2024 tvořily samostatný postup, oddělený od stavebního řízení. Vzhledem k tvrzení žalovaného, že šlo o neformální vyjádření názoru ohledně způsobilosti stavby k užívání, městský soud odkázal na důvodovou zprávu k nové úpravě stavebního zákona (ve znění dvojice novelizací účinných od 1. 1. 2018 a od 12. 3. 2020). Dle ní zákonodárce nepředpokládal, že by stavební úřady měly stavebníky neformálně ujišťovat o souladu stavby s pravomocným stavebním povolením. Vydal-li však již žalovaný takový akt, nemá dle zákona vůči adresátům žádné účinky. Z toho důvodu sdělení nemohlo mít dopad do práv a povinností OZNŘ ani žalobkyně. Současně nemohlo založit legitimní očekávání či dobrou víru.

pokračování

[6] Městský soud nepřisvědčil argumentům žalobkyně, že by stavební úřad „odpustil“ OZNŘ nutnost dokončit stavbu dle dokumentace, ani názoru, že OZNŘ v důsledku sdělení stavbu dokončovat nesmí. OZNŘ jsou vázány pouze pravomocným dodatečným povolením a jsou povinny uvést faktický stav do souladu se stavem právním. Nadto nesouhlasil s žalovaným, že k porušení práv žalobkyně nemůže dojít ze strany veřejné správy, pouze ze strany soukromých osob. Žalobkyně, jakožto účastnice stavebního řízení, má právo, aby byla stavba prováděna v souladu s dodatečným povolením. Stavební úřad je povinen na něj dbát a využívat k tomu svěřené pravomoci (např. výzvu k odstranění nedostatků, vydání rozhodnutí nařizujícího zjednatí nápravy apod.). Až v případě neplnění těchto povinností by mohl postup žalovaného představovat nezákonný zásah do veřejných subjektivních práv žalobkyně. Ta by se mohla jeho vyslovení domáhat podáním podnětu dle § 42 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a při splnění podmínek stanovených v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, č. 4178/2021 Sb. NSS, *ŽAVES*, podat zásahovou žalobu. V nyní posuzované věci tak neučinila. Městský soud žalobkyni, která brojila proti sdělení žalovaného, a nikoliv proti faktické nečinnosti žalovaného při výkonu státního stavebního dozoru, nepoučoval o změně žalobního petitu. Vybočil by tím z mezí poučovací povinnosti. Městský soud uzavřel, že nebyla splněna druhá podmínka poskytnutí soudní ochrany před nezákonným zásahem, neboť sdělení žalovaného nekrátí žalobkyni na jejích právech. Dalším podmínkám se soud nevěnoval, jelikož nebyla naplněna již druhá podmínka.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a další vyjádření

[7] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] **Stěžovatelka** rozporuje závěr městského soudu, že ji sdělení žalovaného nijak nekrátí na jejích právech. Tvrdí, že sdělení žalovaného představuje přímý zásah do jejího vlastnického práva k nemovitostem sousedícím se stavbou OZNŘ. Stavba má za následek narušení pohody bydlení a zdravých životních podmínek ve stěžovatelčině domě. V důsledku malé odstupové vzdálenosti stavby a jejího domu v kombinaci s výškou navrhované stavby dojde ke zhoršení světelných podmínek. Ohrožení stěžovatelčina pozemku je dále způsobeno nedostatečnou likvidací dešťových vod ze stavby, čímž dochází k jeho podmáčení. Mělo proto dojít ke svedení dešťových vod do akumulární jímky, což však dosud není dokončeno. To vše bylo předmětem stěžovatelčiných námitek uplatněných v řízení o dodatečném povolení stavby.

[9] Dle stěžovatelky sdělení žalovaného představuje úřední úkon, který potvrzuje dokončení stavby a možnost užívání stavby, aniž by byly dokončeny části stavby zmírňující negativní působení na stěžovatelčinu nemovitost. Je si vědoma, že sdělení žalovaného nemá právní účinky. Má nicméně účinky faktické. OZNŘ na jeho základě legitimně předpokládají, že stavbu nemusejí dokončovat a mohou ji legálně užívat. Žalovaný tím fakticky zasáhl do práv a povinností dotčených osob. Stěžovatelka dodala, že pokud by někdo namítal, že stavba nebyla dokončena a je užívána nelegálně, OZNŘ by se jistě odvolávaly na sdělení žalovaného.

[10] Stěžovatelka souhlasí s městským soudem, že OZNŘ jsou dále vázány pravomocným dodatečným povolením a stavbu mají uvést do stavu souladného s právním stavem.

Nesouhlasí však s vyjádřením městského soudu, že sdělení žalovaného u nich nemohlo založit legitimní očekávání, neboť jim musí být známo, zda je stavba v souladu s dodatečným povolením či nikoliv. Skutečností, že OZNŘ nehodlají stavbu dokončit, nasvědčuje, že tak dosud neučinily. Nezkolaudování stavby by mohlo vést k přinucení OZNŘ k dokončení stavby. V posuzované věci však tento způsob kvůli vydání sdělení žalovaného není možný.

[11] Trvá na tom, že jsou splněny všechny podmínky pro poskytnutí soudní ochrany před nezákonným zásahem. Sdělením žalovaného byla přímo zkrácena na svých právech. Navrhuje, aby NSS zrušil napadený rozsudek a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[12] **OZNŘ** se ke kasační stížnosti nijak nevyjádřily.

[13] **Žalovaný** se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu. Zdůraznil, že i bez vydání sdělení žalovaného by OZNŘ mohly stavbu užívat. Postačovalo totiž pouhé oznámení dokončení stavby a předložení souvisejících dokumentů. Žalovaný následně stručně shrnul vývoj právní úpravy týkající se dokončování staveb a následného ohlášení pro účely započetí s užíváním. Dle něj stěžovatelka dlouhodobě směřuje zahájení užívání stavby a skutečnost úplného dokončení stavby. Nesouhlasí se stěžovatelčinou argumentací, dle níž OZNŘ nemají nadále povinnost stavbu dokončit. Žalovaný dodal, že stavbu mohly OZNŘ po právu užívat, a to nehlédě na finální dokončení, tj. omítnutí štitové zdi. Drobné nedodělky nebrání legálnímu užívání stavby. Dokončení stavby je upraveno v dodatečném stavebním povolení, v němž je stanovena lhůta úplného dokončení stavby. Žalovaný dodal, že při závěrečné prohlídce nezjistil žádné závady bránící bezpečnému užívání stavby. Nevyjadřoval se ke stěžovatelčiným argumentům ohledně zastínění její nemovitosti a nedostatečné likvidace dešťových vod. Tyto otázky jsou obsahem jiné kasační stížnosti týkající se posuzované věci. Žalovaný uzavřel, že stěžovatelka nebyla dotčena na svých právech, a proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[14] **Stěžovatelka** v replice trvá na tom, že vydané sdělení žalovaného přímo zasahuje do jejího vlastnického práva k sousedním nemovitostem. Uvedení vývoje právní úpravy nic nemění na důvodnosti kasační stížnosti. Žalovaný jednal procesně i věcně nezákonně, vydal-li posuzované sdělení. Zopakovala, že užívat lze jen dokončenou stavbu ve smyslu § 119 stavebního zákona 2017. Nesouhlasí tak s tvrzením žalovaného, že stavbu šlo užívat i bez daného sdělení. Zásah je nezákonný, protože žalovaný vydal sdělení před dokončením stavby, čímž OZNŘ fakticky umožnil její užívání. Souhlasí, že drobné nedokončené práce na stavbě nebrání jejímu užívání. V tomto případě se však nedokončené části týkají nakládání s dešťovými vodami a fasády na štitové stěně domu. Kromě žaloby na ochranu před nezákonným zásahem stěžovatelka nemá jiné prostředky, jak se domoci dokončení stavby. Stěžovatelka požaduje, aby žalovaný nevydával sdělení rozporná se zákonem a neodpovídající skutečnému stavu věci.

[15] **Žalovaný** v duplice uvedl, že částečné nedokončení fasády v části štitové zdi nebrání faktickému užívání stavby. Stěžovatelka neuvádí, v čem konkrétně tento nedodělek brání užívání rodinného domu k bydlení. Tvrzené nedokončení likvidace dešťových vod bylo řešeno v rámci rozsudku městského soudu č. j. 17 A 56/2024-124, který stěžovatelka napadla samostatnou kasační stížností. Na okraj poznamenal, že časté zásahy zákonodárce do stavebních postupů nijak nepřispívají ke stabilizaci a právní jistotě.

pokračování

[16] **Stěžovatelka** reagovala také na poslední vyjádření žalovaného. Poukázala na institut žádosti o předčasné užívání stavby dle § 123 stavebního zákona 2017. Ve zbytku zopakovala svou dřívější argumentaci.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] NSS posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Takové vady NSS neshledal, přistoupil tedy k posouzení kasačních námitek.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Posouzení věci nejprve předchází vymezení těch kasačních námitek, kterými se NSS mohl věcně zabývat. Je vhodné připomenout, že kasační stížnost představuje mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu, a povinností stěžovatelky tedy je uvést skutková a právní tvrzení, z nichž dovozuje nezákonnost napadeného soudního rozhodnutí, a vymezit tak rozsah jeho přezkumu NSS (rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74). Kasační stížnost, jejíž důvody nesměřují vůči výroku napadeného rozhodnutí krajského (městského) soudu, resp. proti důvodům, na nichž je toto rozhodnutí postaveno, je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS). Uvedení kasačních námitek není možné nahradit pouhým zopakováním či parafrází námitek uplatněných v žalobě (rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Kasační přezkum je možný jen v rozsahu, v jakém k tomu stěžovatel svou formulací kasačních námitek vytvoří prostor.

[20] Podmínkou úspěšnosti žaloby (kasační stížnosti) je vždy plausibilní tvrzení žalobce o zásahu do jeho veřejných subjektivních práv (§ 2 s. ř. s.), což platí jak pro žalobu proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 odst. 1 s. ř. s., tak i pro žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu podle § 82 s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2025, č. j. 3 As 217/2024-53).

[21] Předně je třeba uvést, že i přes poměrně plochou formulaci v zásadě opakujících se žalobních námitek stěžovatelka v kasační stížnosti alespoň částečně reaguje na závěry vyslovené v rozsudku městského soudu. NSS proto kasační stížnost nepovažoval jako celek za nepřípustnou dle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[22] Avšak i přes to se v nyní posuzované věci NSS nezabýval námitkami týkajícími se narušení pohody bydlení, zhoršení životních a světelných podmínek, nedostatečné likvidace dešťových vod a následného podmáčení stěžovatelčiny nemovitosti. Tyto otázky jsou předmětem věcného posouzení dodatečného stavebního povolení jakožto rozhodnutí stavebního úřadu a nesouvisí se sdělením žalovaného a tvrzeným nezákonným zásahem. Tyto kasační námitky skutečně nijak nesměřují proti důvodům napadeného rozsudku. Jsou proto nepřípustné dle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[23] Stěžovatelka zásah do svých veřejných subjektivních práv nadále spatřuje primárně v tom, že s ohledem na vydané sdělení žalovaného mohou OZNR stavbu užívat v jejím

nedokončeném stavu, což má negativní důsledky na stav stěžovatelčiných nemovitostí. Městský soud se v napadeném rozsudku podrobně zabýval povahou sdělení žalovaného a zkoumal případný z něj plynoucí zásah do stěžovatelčiných práv.

[24] NSS se zcela ztotožňuje s názorem městského soudu, že žalobou napadený akt představuje jen informativní sdělení, v němž žalovaný v reakci na ohlášení OZNŘ o dokončení stavby konstatuje, že stavba je po provedení závěrečné kontrolní prohlídky způsobilá k užívání, aniž by tím fakticky zasahoval do právní sféry stěžovatelky. Dle NSS městský soud stěžovatele detailně vysvětlil, proč v důsledku změny právní úpravy stavebního řízení stavební úřad již nemusel vydávat jakýkoliv formalizovaný akt, aby mohly OZNŘ začít stavbu užívat. Relevantní znění právní úpravy navíc vydání takového aktu (sdělení) vůbec nepředpokládá, neboť ve stavebním zákoně 2017 byl § 120, podle nějž by takové sdělení mohlo být vydáno, zrušen. S tímto sdělením tudíž nemohou být spojovány žádné právní důsledky, jak městský soud podrobně vysvětlil. Sama stěžovatelka si je vědoma, že sdělení žalovaného nemá právní účinky. Tvrdí-li, že má účinky faktické a OZNŘ podle něho legitimně očekávají, že stavbu nemusejí dokončovat, je třeba odkázat na bod 54 napadeného rozsudku. Městský soud v něm odmítl stěžovatelčin názor, že žalovaný tímto sdělením fakticky „odpustil“ OZNŘ nutnost dokončení stavby dle dokumentace, a připomněl, že OZNŘ jsou nadále vázány pravomocným dodatečným stavebním povolením. Mají tak povinnost uvést stavbu do souladu faktického stavu s právním stavem. Ostatně s tímto konkrétním závěrem městského soudu sama stěžovatelka souhlasí.

[25] NSS proto potvrzuje závěry městského soudu, že OZNŘ jsou vázány pouze pravomocným dodatečným stavebním povolením a sdělení žalovaného nemá vůči účastníkům řízení žádné účinky. Jakkoliv je v jeho závěru uvedena věta, že „s užíváním stavby může být započato.“, z té může plynout OZNŘ nanejvýš očekávání, že mohou užívat stavbu, navzdory tomu, že jde o sdělení, jehož vydání již tehdy účinná podoba stavebního zákona nepředpokládala. Jinak je v něm však pouze obecně uvedeno, že stavba podle výsledků závěrečné kontrolní prohlídky a dokumentace doložené OZNŘ neohrožuje život a zdraví osob a neohrožuje bezpečnost ani životní prostředí, dodržuje obecné požadavky na výstavbu a je způsobilá k užívání. Není v něm však uvedena žádná formulace, z níž by plynulo, že jde o stavbu zcela dokončenou v souladu s dodatečným stavebním povolením, či dokonce, že dosud nenaplněné požadavky stavebního povolení nemusejí být dodrženy. Ze sdělení tedy nemohlo OZNŘ vzniknout žádné legitimní očekávání, že nemusejí stavbu dokončit v souladu s dodatečným stavebním povolením, neboť o tomto souladu se v něm nic nepíše. V podrobnostech NSS odkazuje zejména na body 49 až 53 odůvodnění napadeného rozsudku.

[26] Stěžovatelka se dále neztotožnila s argumentací městského soudu, že sdělení žalovaného ji nijak nezkrátilo na jejích právech. Naopak setrvale tvrdí, že vydání sdělení žalovaného zasahuje do jejího vlastnického práva. Rovněž této otázce se městský soud dostatečně věnoval ve svém rozsudku. Při posuzování žaloby vycházel z podmínek pro přiznání soudní ochrany proti nezákonnému zásahu stanovených v rozsudku NSS č. j. 2 Aps 1/2005-65. NSS plně souzní se závěrem městského soudu ohledně nesplnění druhé podmínky, tj. sdělení stěžovatelku nekrátí na jejích právech. Jak konstatoval již výše, NSS vycházel ze skutečnosti, že sdělení žalovaného nebylo nezbytnou součástí procesu dokončování a následného užívání stavby. Jeho vydání totiž není zákonem v rozhodném znění účinném od 1. 1. 2018 předvídáno a z toho důvodu nevyvolávalo žádné právní účinky.

pokračování

Nemohlo tudíž stěžovatelku jakkoliv zkrátit na jejích veřejných subjektivních právech. NSS proto neshledal důvod odchytil se od názoru městského soudu. Potvrzuje, že v případě stěžovatelky nebyla splněna druhá podmínka důvodnosti žaloby proti nezákonnému zásahu. Městský soud se dále správně nezabýval splněním dalších podmínek, jelikož ty je nutné splnit kumulativně (rozsudek NSS č. j. 2 Aps 1/2005-65).

[27] Podmínky úspěšnosti zásahové žaloby tedy skutečně nebyly naplněny. V tom rozsahu, v němž stěžovatelce ve skutečnosti vadí obsah dodatečného stavebního povolení, souběžně napadla žalobou rozhodnutí magistrátu ze dne 3. 6. 2024, jímž zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí žalovaného o dodatečném stavebním povolení OZNŘ. Tuto žalobu městský soud zamítl rozsudkem ze dne 31. 3. 2025, č. j. 17 A 56/2024-124. NSS je z úřední činnosti známo, že stěžovatelka uvedený rozsudek městského soudu napadla samostatnou kasační stížností vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 9 As 58/2025.

[28] V tom rozsahu, v němž stěžovatelce naopak vadí, že OZNŘ nenaplnily podmínky tohoto dodatečného stavebního povolení, může se domáhat po žalovaném, aby dosáhl nápravy tohoto stavu, přičemž proti jeho případné pasivitě může brojit jinou zásahovou žalobou v souladu s právním názorem vyjádřeným v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, č. 4178/2021 Sb. NSS, *ŽAVES*, jak městský soud podrobně rozebral v bodě 55 rozsudku. V jeho bodě 56 zároveň stěžovatelce vysvětlil, že ji nebyl povinen vyzývat ke změně žalobního petitu, neboť z jeho formulace bylo jednoznačně zřejmé, že chtěla předmětem řízení učinit sdělení žalovaného, nikoli možnou pasivitu při dohledu nad naplněním podmínek dodatečného stavebního povolení.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] S ohledem na výše uvedené dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

[31] Osobám zúčastněným na řízení nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim vznikly náklady, a proto NSS podle § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl tak, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 6. října 2025

Pavel Molek
předseda senátu

